

Arrest

nr. 83 493 van 22 juni 2012
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Russische nationaliteit te zijn, op 1 maart 2012 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding van 1 februari 2012 tot weigering tot in overwegingname van een asielaanvraag (bijlage 13quater).

Gezien titel Ibis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 4 juni 2012, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 18 juni 2012.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken G. DE BOECK.

Gehoord de opmerkingen van advocaat H. VERVENNE, die verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat A. DE MEU, die loco advocaat E. MATTERNE verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Verzoekster, die volgens haar verklaringen het Rijk binnenkwam op 7 april 2011, diende op 14 april 2011 een asielaanvraag in.

1.2. De adjunct-commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen (hierna: de adjunct-commissaris) nam op 9 augustus 2011 de beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. Verzoekster stelde tegen deze beslissing een beroep in bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad).

1.3. Bij arrest nr. 70 144 van 18 november 2011 weigerde ook de Raad verzoekster de vluchtelingenstatus en de subsidiaire beschermingsstatus.

1.4. Verzoekster diende op 23 november 2011 een tweede asielaanvraag in.

1.5. De gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding nam op 1 februari 2012 de beslissing tot weigering tot in overwegingname van een asielaanvraag. Deze beslissing, die verzoekster dezelfde dag ter kennis werd gebracht, is gemotiveerd als volgt:

“Gelet op artikel 51/8, eerste lid, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, gewijzigd door de wetten van 6 mei 1993, 15 juli 1996 en 15 september 2006;

Overwegende dat
de persoon die verklaart te heten [B. B.]
[...]
en van nationaliteit te zijn Rusland (Federatie van)
die een asielaanvraag heeft ingediend op 23.12.2012

Overwegende dat betrokkene op 14.04.2011 een eerste asielaanvraag indiende; door het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en staatlozen (CGVS) op 10.08.2011 een beslissing weigering vluchtelingenstatus + weigering subsidiaire bescherming werd genomen omdat er geen geloof werd gehecht aan haar asielrelaas; betrokkene tegen deze beslissing beroep aantekende bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (RVV); de RVV op 22.11.2011 een arrest velde waarbij de beslissing van het CGVS werd bevestigd; betrokkene op 23.12.2011 een tweede asielaanvraag indiende; betrokkene zich nog steeds beroept op de asielmotieven die zij tijdens haar vorige asielprocedure heeft aangehaald, betrokkene twee documenten aanbrengt van het Stadhuis van Elista, dd. 26.03.2006 en 04.09.2004 waarin de burgemeester verklaart [dat] betrokkene goed werk leverde op zijn diensten; deze documenten dateren van 2007 en 2006; betrokkene niet kan hardmaken dat zij deze documenten niet eerder had kunnen aanbrengen; deze documenten niet van die aard zijn dat ze de conclusies van het CGVS en de RVV kunnen wijzigen: betrokkene een faxkopie aanbrengt van een attest uitgereikt in Moskou waarin staat dat betrokkene van 03.08.2009 tot 02.04.2011 in Moskou was geregistreerd; uit haar administratief dossier blijkt dat betrokkene dit document reeds tijdens haar vorige asielprocedure heeft voorgelegd; betrokkene een krantenartikel van 26.08.2011 aanbrengt die de problemen tussen de burgemeester en zijn medewerkers beschrijft en waarin betrokkene[s] naam staat vermeld; betrokkene op geen enkele wijze kan hardmaken dat zij dat artikel niet tijdens haar vorige asielprocedure had kunnen aanbrengen; indien een eerste asielaanvraag ongeloofwaardig wordt bevonden en men zijn tweede asielaanvraag op precies dezelfde feiten baseert en hiervoor documenten aanbrengt, kan moeilijk worden aangenomen dat deze feiten opeens geloofwaardig zouden zijn geworden; documenten bovendien slechts bewijswaarde kunnen hebben voor zover ze geloofwaardige verklaringen ondersteunen hetgeen in casu niet het geval is; betrokkene eveneens een begeleidend schrijven van haar advocaat aanbrengt: deze brief is opgesteld door een partij wiens taak erin bestaat de persoonlijke belangen van zijn cliënt te behartigen en een gesolliciteerd karakter vertoont; het feit dat betrokkene bevallen zou zijn geen ander licht werpt op haar asielmotieven, betrokkene verklaart dat zij haar zus telefonisch zou gevraagd hebben documenten op te sturen; onderweg naar de post zou haar zus aangevallen zijn door politieagenten die de documenten zouden hebben afgenomen; haar zus en haar man door de politie zou[den] geslagen zijn; ook uit de auto van haar zoon documenten zouden verdwenen zijn en de politie zou geweigerd hebben een klacht over deze diefstal te behandelen; betrokkene deze blote beweringen op geen enkele wijze kan staven; betrokkene bij haar huidige asielaanvraag geen nieuwe gegevens aanbrengt met betrekking tot feiten of situaties die zich hebben voorgedaan na de laatste fase van de vorige asielprocedure waarin zij ze had kunnen aanbrengen dat er, wat haar betreft, ernstige aanwijzingen bestaan van een gegronde vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie of het lopen van een reëel risico op ernstige schade zoals bepaald in artikel 48/4 van de Wet van 15 december 1980.

De bovenvermelde aanvraag wordt niet in overweging genomen.

In uitvoering van artikel 71/5 van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, gewijzigd door de koninklijke besluiten van 19 mei 1993, 11 december 1996 en 27 april 2007, wordt genoemde het bevel gegeven het grondgebied te verlaten binnen 7 (zeven) dagen.”

Dit is de bestreden beslissing.

2. Over de rechtspleging

Aan verzoekster werd het voordeel van de kosteloze rechtspleging toegestaan, zodat niet kan worden ingegaan op de vraag van verweerder om de kosten van het geding ten laste van verzoekster te leggen.

3. Onderzoek van het beroep

3.1.1. Verzoekster voert in een eerste middel de schending aan van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen (hierna: de wet van 29 juli 1991), van artikel 51/8 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet) en van de zorgvuldigheidsplicht. Zij stelt tevens dat een manifeste beoordelingsfout werd gemaakt.

Zij verschaft volgende toelichting:

“DOORDAT

Tegenpartij meent dat de asielaanvraag van verzoekster niet in overweging kan worden genomen. De stukken die werden neergelegd had verzoekster reeds kunnen voorleggen tijdens de behandeling van haar vorige asielaanvragen.

TERWIJL,

De bevoegdheid van de Dienst Vreemdelingenzaken:

Artikel 51/8, eerste lid van de Vreemdelingenwet luidt als volgt:

“De minister of diens gemachtigde kan beslissen de asielaanvraag niet in aanmerking te nemen wanneer de vreemdeling voorheen reeds dezelfde aanvraag heeft ingediend bij een door de Koning aangeduide overheid in uitvoering van artikel 50, eerste lid en hij geen nieuwe gegevens aanbrengt dat er, wat hem betreft, ernstige aanwijzingen bestaan van een gegronde vrees voor vervolging in de zin van het Verdrag van Genève, zoals bepaald in artikel 48/3, of ernstige aanwijzingen bestaan van een reëel risico op ernstige schade zoals bepaald in artikel 48/4. De nieuwe gegevens moeten betrekking hebben op feiten of situaties die zich hebben voorgedaan na de laatste fase in de procedure waarin de vreemdeling ze had kunnen aanbrengen.”

Betreffende de toepassing van deze bepaling, kan gerefereerd worden naar de rechtspraak van (ex: arrest 57 933 van 16 maart 2011) van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen waaruit het volgende blijkt:

“De bevoegdheid die artikel 51/8 van de Vreemdelingenwet aldus aan de gemachtigde van de staatssecretaris toekent, is louter beperkt tot het nagaan of de vreemdeling in verhouding tot een vorige asielaanvraag nieuwe gegevens aanbrengt dat er wat hem betreft ernstige aanwijzingen bestaan van een gegronde vrees voor vervolging in de zin van het Verdrag van Genève, zoals bepaald in artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet of ernstige aanwijzingen bestaan van een reëel risico op ernstige schade zoals bepaald in artikel 48/4 van dezelfde wet. De nieuwe gegevens moeten betrekking hebben op feiten of situaties die zich hebben voorgedaan na de laatste fase in de procedure waarin de vreemdeling ze had kunnen aanbrengen.

Hieruit kan worden afgeleid dat deze gegevens:

- nieuw moeten zijn, dus niet reeds het voorwerp hebben uitgemaakt van een onderzoek in het kader van een eerdere asielaanvraag,*
- betrekking moeten hebben op feiten of situaties die zich hebben voorgedaan na de laatste fase in de procedure waarin de vreemdeling ze had kunnen aanbrengen,*
- relevant moeten zijn, dus ernstige aanwijzingen bevatten van het bestaan van een gegronde vrees voor vervolging in de zin van het Verdrag van Genève, zoals bepaald in artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet, of van een reëel risico op ernstige schade zoals bepaald in artikel 48/4 van dezelfde wet.”*

Er moet worden onderlijnd dat de bevoegdheid die artikel 51/8 van de Vreemdelingenwet aan de gemachtigde van de staatssecretaris toekent louter beperkt is tot het nagaan of de vreemdeling in verhouding tot een vorige asielaanvraag nieuwe gegevens aanbrengt dat er wat hem betreft ernstige aanwijzingen bestaan van een gegronde vrees voor vervolging in de zin van het Verdrag van Genève,

zoals bepaald in artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet of ernstige aanwijzingen bestaan van een reëel risico op ernstige schade zoals bepaald in artikel 48/4 van dezelfde wet.

Tegenpartij gaat echter verder en grondt haar weigering eveneens op de inhoud van de beslissing tot weigering van de eerste asielaanvraag van het CGVS en de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen. Zo stelt zij dat de eerste asielaanvraag ongeloofwaardig werd bevonden zodat documenten de aanvankelijk ingeroepen feiten niet plots geloofwaardig maken. Zij meent dat documenten slechts bewijswaarde hebben voor zover ze geloofwaardige verklaringen ondersteunen hetgeen niet het geval is. Zij meent ook dat de voorgelegde documenten niet in staat zijn de conclusie van het CGVS en de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen te weerleggen.

Naast de kringredenering waarin tegenpartij blijkbaar verdwaalt, overschrijdt zij hier duidelijk haar beperkte bevoegdheid door een oordeel te vellen over de geloofwaardigheid van de aanvraag. Tegenpartij mag echter enkel nagaan of de voorwaarden gesteld in artikel 51/8 van de Vreemdelingenwet voldaan zijn. Tegenpartij heeft hierbij niet na te gaan of de conclusie betreffende eventuele geloofwaardigheid van een asielrelaas geuit door het CGVS standhoudt of niet en deze inroepen in het kader van een beslissing tot weigering tot in overwegingname van een asielaanvraag;

Binnen het kader van artikel 51/8 van de Vreemdelingenwet, moet de beslissing tot weigering van inoverwegingname bijgevolg de juridische en feitelijke overwegingen vermelden die aan de beslissing ten grondslag liggen en zij moet afdoende zijn.

De rechtspraak van de Raad van State is duidelijk voor wat betreft de kwaliteit van de motivering van administratieve beslissingen:

« Le contrôle juridictionnel de la motivation d'un acte qui doit être motivé en la forme ne porte pas seulement sur l'existence d'une motivation; la motivation doit être adéquate et le contrôle s'étend à cette adéquation, c'est-à-dire à l'exactitude, l'admissibilité et la pertinence des motifs » (RvS, 25 april 2002, n°105.385).

Uit de rechtspraak van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (RvV nr. 72 524 van 23 december 2011, RvV nr. 72 457 van 22 december 2011) volgt betreffende de formele motiveringsplicht:

“Artikel 62 van de Vreemdelingenwet bepaalt dat de administratieve beslissingen met redenen worden omkleed en dat de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 voorzien dat de beslissingen van de besturen uitdrukkelijk moeten worden gemotiveerd, dat de motivering de juridische en de feitelijke overwegingen dient te vermelden die aan de beslissing ten grondslag liggen en dat deze motivering afdoende moet zijn.

Deze uitdrukkelijke motiveringsplicht heeft tot doel de bestuurde, zelfs wanneer een beslissing niet is aangevochten, in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid deze heeft genomen, zodat hij kan beoordelen of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. Het begrip “afdoende” zoals vervat in artikel 3 van de wet van 29 juli 1991, impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing.

Doordat tegenpartij haar bevoegdheid, zoals beperkt in artikel 51/8 van de Wet overschrijdt, is de aangevochten beslissing dan ook in rechte niet afdoende gemotiveerd. De motieven zijn niet toelaatbaar.

Een schending van de motiveringsplicht is bijgevolg aangetoond.

Artikel 51/8 van de wet:

Tegenpartij steunt haar weigering op artikel 51/8 van de wet van 15.12.1980.

Betreffende de toepassing ervan, kan gerefereerd worden naar de rechtspraak van (ex: arrest 57 933 van 16 maart 2011) van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen [...]

RICHTLIJN 2005/85/EG VAN DE RAAD van 1 december 2005 betreffende minimumnormen voor de procedures in de lidstaten voor de toekenning of intrekking van de vluchtelingenstatus stelt echter in artikel 32 (omgezet in artikel 51/8 van de Vreemdelingenwet) het volgende in verband met opeenvolgende asielverzoeken:

3. Een volgend asielverzoek moet eerst aan een voorafgaand onderzoek worden onderworpen om uit te maken of er, sinds de intrekking van het vorige verzoek of na de in lid 2, onder b.), bedoelde beslissing inzake dit verzoek, nieuwe elementen of bevindingen aan de orde zijn of door de asielzoeker zijn voorgelegd in verband met de behandeling van de vraag of hij voor erkenning als vluchteling in aanmerking komt overeenkomstig Richtlijn 2004/83/EG.

4. Indien na het in lid 3 bedoelde voorafgaande onderzoek nieuwe elementen of bevindingen aan de orde zijn of door de asielzoeker zijn voorgelegd die de kans aanzienlijk groter maken dat de asielzoeker voor erkenning als vluchteling in aanmerking komt krachtens Richtlijn 2004/83/EG, wordt het verzoek verder behandeld overeenkomstig hoofdstuk II.

De richtlijn spreekt uitdrukkelijk over nieuwe elementen of bevindingen sinds de voorgaande beslissing ten gronde.

Verzoekster legt nieuwe elementen voor waaruit nieuwe bevindingen blijken:

- Twee originele attesten betreffende haar werk als boekhoudster waarover het CGVS in haar weigeringsbeslissing had gesteld dat zonder bewijs over het werk van verzoekster, de aannemelijkheid van het relaas ernstig werd ondermijnd (3e § onder de motivering),

- Een kopie van attest betreffende het verblijf van verzoekster in Moskou terwijl het CGVS twijfels uitte betreffende dit verblijf. Het gaat weliswaar om een kopie, maar in de beslissing van het CGVS werd gerefereerd naar een "begin van bewijs" (3e § onder de motivering). Dit attest kan als begin van bewijs worden weerhouden voorzover het werd opgesteld zoals een authentiek attest van woonst afgeleverd door Russische autoriteiten,

- Een krantenartikel van 26.08.2011 betreffende de problematiek welke verzoekster tijdens haar eerste asielaanvraag had aangehaald. De naam van verzoekster staat hier letterlijk in vermeld, evenals de bevestiging van de moord op haar twee collega's terwijl het CGVS ook hierover had gesteld dat er geen begin van bewijs voorlag zodat de aannemelijkheid van het relaas ernstig werd ondermijnd (3e § onder de motivering).

Deze informatie maakt duidelijk een nieuw element of bevinding uit zoals bepaald in voormelde Richtlijn.

Een richtlijn-conforme interpretatie van artikel 51/8 van de wet van 15.12.1980 moet er dan ook toe leiden dat de asielaanvraag van verzoekster in overweging wordt genomen en verder wordt behandeld. In elk geval is het onredelijk van tegenpartij te besluiten dat het krantenartikel welk gepubliceerd werd op 26.8.2011 reeds door verzoekster kon worden neergelegd tijdens de eerste asielprocedure. Indien verzoekster op de hoogte was geweest had zij dit element zeer zeker ingeroepen daar het om een zeer belangrijk stuk gaat. Het feit dat dit niet gebeurde is natuurlijk te verklaren doordat zij niet op de hoogte was over de informatie, in elk geval was verzoekster in december, nog geen 3 maanden na publicatie, al in het bezit van het origineel van het betreffende artikel. Er kan verzoekster dan ook absoluut niet verweten worden dat zij zou getalmd hebben. Zij verkreeg immers in november een faxbericht met het artikel en heeft alles in het werk gesteld om het origineel te bemachtigen;

Bovendien bestaat er geen enkele andere beroepsmogelijkheid zodat verzoekster enkel een nieuwe aanvraag kon indienen ten einde de nieuwe bevindingen aan haar relaas te voegen.

De stukken zijn bijgevolg relevant en bevatten ernstige aanwijzingen van het bestaan van een gegronde vrees voor vervolging in de zin van het Verdrag van Genève, zoals bepaald in artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet, of van een reëel risico op ernstige schade zoals bepaald in artikel 48/4 van dezelfde wet:

Er is duidelijk sprake van een nieuw element of nieuwe bevinding in de zin van een richtlijn conforme interpretatie van artikel 51/8 van de wet zodat tegenpartij de aanvraag in overweging had moeten nemen.

De bestreden beslissing schendt de in het eerste middel aangevoerde beginselen en bepalingen."

3.1.2. Verweerder werpt op dat indien verzoeksters standpunt zou aanvaard worden de mogelijkheid tot het indienen van een nieuwe asielaanvraag als een loutere beroepsprocedure zou gelden na afloop van een eerste asielaanvraag. Het zou dan mogelijk zijn te allen tijde nieuwe bewijselementen aan te brengen, ten gevolge waarvan steeds toegang zou moeten verleend worden tot de behandeling door de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen. Hij benadrukt dat de Raad van State, bij arrest nr. 187.209 van 21 oktober 2008 reeds stelde dat het niet is omdat een stuk nieuw is of verkregen

werd na de afhandeling van een eerdere asielaanvraag dat het nieuwe gegevens in de zin van artikel 51/8 van de Vreemdelingenwet bevat, dat naar luid van deze bepaling de nieuwe gegevens betrekking dienen te hebben op feiten of situaties die zich hebben voorgedaan na de laatste fase in de procedure waarin de vreemdeling ze had kunnen aanbrengen en dat een stuk dat er enkel toe strekt al bij de eerste asielaanvraag ingeroepen feiten of situaties te staven of weigeringsmotieven te weerleggen geen nieuw gegeven is in de zin van artikel 51/8 van de Vreemdelingenwet.

Verweerder licht verder toe dat de eerste asielaanvraag van verzoekster zowel door de adjunct-commissaris als door de Raad als ongeloofwaardig werd afgewezen en dat zij voorbijgaat aan het gezag van gewijsde van een rechterlijke beslissing.

3.1.3.1. Wat betreft de ingeroepen schending van het artikel 62 van de Vreemdelingenwet en van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 dient te worden gesteld dat de motieven van de bestreden beslissing op eenvoudige wijze in die beslissing kunnen gelezen worden zodat verzoekster er kennis van heeft kunnen nemen en heeft kunnen nagaan of het zin heeft de bestreden beslissing aan te vechten met de beroepsmogelijkheden waarover zij in rechte beschikt. Daarmee is aan de voornaamste doelstelling van de formele motiveringsplicht voldaan (RvS 31 oktober 2006, nr. 164.298; RvS 5 februari 2007, nr. 167.477). Verzoekster kan ook niet voorhouden de motieven die de bestreden beslissing onderbouwen niet te kennen nu zij deze weergeeft en bekritiseert in haar verzoekschrift. Het gegeven dat verzoekster voorts stelt niet akkoord te gaan met de motieven van de bestreden beslissing laat op zich niet toe te concluderen dat de motivering niet afdoende is en dat niet voldaan is aan de verplichting die voortvloeit uit artikel 62 van de Vreemdelingenwet en de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991.

3.1.3.2. In de mate dat verzoekster de motieven die de bestreden onderbouwen inhoudelijk in vraag stelt en zij aangeeft dat een manifeste beoordelingsfout werd gemaakt voert zij de schending aan van de materiële motiveringsplicht, die in voorliggende zaak moet onderzocht worden in het raam van de toepassing van artikel 51/8 van de Vreemdelingenwet.

Artikel 51/8 van de Vreemdelingenwet voorziet dat de minister c.q. staatssecretaris of diens gemachtigde kan beslissen een asielaanvraag niet in aanmerking te nemen wanneer de vreemdeling voorheen reeds dezelfde aanvraag heeft ingediend en hij geen nieuwe gegevens aanbrengt dat er, wat hem betreft, ernstige aanwijzingen bestaan van een gegronde vrees voor vervolging in de zin van het Verdrag van Genève, zoals bepaald in artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet, of ernstige aanwijzingen bestaan van een reëel risico op ernstige schade zoals bepaald in artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet. In dit artikel wordt tevens geduid dat de gegevens die worden aangevoerd in een herhaald asielverzoek betrekking moeten hebben op feiten of situaties die zich hebben voorgedaan na de laatste fase in de eerdere procedure waarin de vreemdeling ze had kunnen aanbrengen (RvS 13 april 2005, nr. 143.020).

Het staat niet ter discussie dat verzoekster bij haar tweede asielaanvraag twee stukken – een verklaring die dateert van 26 maart 2006 en een verklaring die werd opgesteld op 4 september 2004 – neerlegde om aan te tonen dat zij te Elista werkte en dat zij tevens een kopie van een in Moskou afgeleverd attest inzake haar registratie aldaar en een krantenartikel van 26 augustus 2011 met betrekking tot de problemen van de burgemeester van Elista en zijn medewerkers aan verweerder overmaakte. Verweerder motiveerde dat verzoekster de kopie van het registratiebewijs reeds aanbracht in het kader van haar eerste asielaanvraag en dat zij niet aantoonde dat zij de andere documenten niet reeds tijdens de behandeling van haar eerste asielaanvraag had kunnen aanbrengen. De stelling dat verzoekster de kopie haar registratiebewijs reeds overmaakte tijdens de behandeling van haar eerste asielaanvraag vindt steun in de aan de Raad voorgelegde stukken. In het arrest nr. 40 144 van de Raad van 18 november 2011 werd namelijk al geoordeeld dat aan dit stuk geen enkele bewijswaarde kan worden toegekend. Het is daarnaast niet kennelijk onredelijk om, nu verzoekster een eerste asielaanvraag indiende op 14 april 2011 en deze afgesloten werd met een arrest van de Raad op 18 november 2011, aan te geven dat stukken die dateren van 4 september 2004, 26 maart 2006 en 26 augustus 2011 reeds tijdens de behandeling van de eerste asielaanvraag hadden kunnen aangebracht worden. Verzoekster weerlegt de stellingname van verweerder dat zij niet hard maakte dat zij deze stukken niet eerder had kunnen aanbrengen ook niet. Zij beperkt zich tot de bewering dat zij niet op de hoogte was van de publicatie van het krantenartikel en stelt dat zij niet getalmd heeft om dit document aan te brengen. Aangezien verzoekster pas op 9 september 2011 een beroep bij de Raad instelde tegen de beslissing die de adjunct-commissaris nam ingevolge haar eerste asielaanvraag en zij familieleden heeft in haar land van herkomst die haar kunnen informeren omtrent alle gegevens die over haar publiek gemaakt

worden, kan zij niet gevolgd worden in haar standpunt dat zij het krantenartikel van 26 augustus 2011 niet reeds tijdens de behandeling van haar eerste asielaanvraag had kunnen aanbrengen.

De Raad stelt daarenboven vast dat verzoekster voormelde overtuigingsstukken heeft aangebracht teneinde een deel van de weigeringsmotieven in de beslissing van de adjunct-commissaris van 9 augustus 2011 en in het arrest van de Raad van 18 november 2011 te weerleggen. Er moet in dit verband op gewezen worden dat uit de rechtspraak van de Raad van State (RvS 21 oktober 2008, nr. 187.209) blijkt dat *“een stuk dat er enkel toe strekt al bij de eerste asielaanvraag ingeroepen feiten en situaties te staven en/of de weigeringsmotieven van deze eerste aanvraag te weerleggen, geen nieuwe gegevens in de zin van artikel 51/8, eerste lid, van de vreemdelingenwet bevat”*.

Verzoekster bracht ook nog een schrijven aan van haar raadsman. Het is evenwel niet betwist dat dit stuk op zich geen nieuw gegeven in de zin van artikel 51/8 van de Vreemdelingenwet is.

Wat betreft de verklaringen die verzoekster daarnaast aflegde omtrent de problemen die haar familieleden nog zouden ervaren hebben motiveerde verweerder dat het slechte blote beweringen zijn die verzoekster op geen enkele wijze kan staven. Hierbij moet worden benadrukt dat het niet kennelijk onredelijk is om de inhoud van een mededeling waarvan het bestaan slechts wordt beweerd niet te beschouwen als een nieuw gegeven in de zin van artikel 51/8 van de Vreemdelingenwet (RvS 8 november 2002, nr. 112.420).

Verzoekster ontwikkelt verder nog een grief tegen het feit dat verweerder in de bestreden beslissing tevens heeft overwogen dat de aangebrachte stukken niet van die aard zijn dat zij de conclusies van de adjunct-commissaris en de Raad inzake de eerste asielprocedure kunnen wijzigen en dat de stukken die zij bij haar tweede asielaanvraag aanbrengt slechts enige bewijswaarde kan toegekend worden indien zij geloofwaardige verklaringen ondersteunen waarbij wordt toegelicht dat de verklaringen die zij aflegde tijdens de behandeling van haar eerste asielaanvraag ongeloofwaardig werden bevonden.

Allereerst moet worden opgemerkt dat het hier een overtollig motief betreft en dat de eventuele gegrondheid van een middel dat gericht is tegen een overtollig motief niet kan leiden tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing. Verzoekster heeft dan ook geen belang bij dit onderdeel van het middel (RvS 23 januari 2002, nr. 102.836, RvS 30 oktober 2003, nr. 124.833).

Ten overvloede moet worden gesteld dat verzoeksters eerste asielaanvraag als ongeloofwaardig werd beschouwd omwille van het feit dat zij vaag bleef met betrekking tot tal van onderdelen van haar asielrelaas, zodat het, in voorliggende zaak, niet kennelijk onredelijk is te motiveren dat het aanbrengen van stukken ter staving van bepaalde onderdelen van haar relaas er niet toe kan leiden dat haar volledige relaas plots geloofwaardig wordt (cf. RvS 31 oktober 2002, nr. 112.136).

Verzoekster verwijst nog naar de bewoordingen van artikel 32 van de richtlijn 2005/85/EG van de Raad van 1 december 2005 betreffende minimumnormen voor de procedures in de lidstaten voor de toekenning of intrekking van de vluchtelingenstatus (hierna: de richtlijn 2005/85/EG), doch maakt hiermee niet aannemelijk dat de interpretatie die verweerder aan het begrip nieuwe gegevens, in de zin van artikel 51/8 van de Vreemdelingenwet, geeft, en die in overeenstemming is met de rechtspraak van de Raad van State, niet conform voormelde richtlijn is.

Er blijkt bijgevolg niet dat de wijze waarop verweerder de door verzoekster aangebrachte stukken en verklaringen apprecieerde onwettig of kennelijk onredelijk is.

Een schending van de materiële motiveringsplicht of van artikel 51/8 van de Vreemdelingenwet wordt niet aangetoond.

3.1.3.3. Het zorgvuldigheidsbeginsel – dat verzoekster ook geschonden acht – legt de overheid de verplichting op haar beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te stoelen op een correcte feitenvinding (RvS 14 februari 2006, nr. 154.954; RvS 2 februari 2007, nr. 167.411). Het respect voor het zorgvuldigheidsbeginsel houdt derhalve in dat de administratie bij het nemen van een beslissing moet steunen op alle gegevens van het dossier en op alle daarin vervatte dienstige stukken.

Uit de gegevens van het dossier en uit wat voorafgaat blijkt dat de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding op basis van een correcte

feitenvinding tot zijn conclusie is gekomen, zodat geen schending van het zorgvuldigheidsbeginsel kan vastgesteld worden.

Het eerste middel is ongegrond.

3.2.1. In een tweede middel voert verzoekster de schending aan van artikel 3 van het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij de wet van 13 mei 1955 (hierna: het EVRM) en van de zorgvuldigheidsplicht. Zij stelt daarnaast nogmaals dat een manifeste beoordelingsfout werd gemaakt.

Ter onderbouwing van haar standpunt stelt zij het volgende:

“DOORDAT,

Tegenpartij ondanks de informatie betreffende de situatie van verzoekster in het voorgelegde krantenartikel welk een objectief bewijs uitmaakt toch een verwijderingsmaatregel heeft genomen.

TERWIJL,

In het jaarverslag 2009-2010 van de RvV, pagina 60 (<http://www.rvv-ccf.be/rvv/jaarverslag0910.pdf>), betreffende de toepassing van artikel 3 EVRM het volgende staat:

“De Raad herinnerde aan de absolute waarde van het door artikel 3 van het EVRM erkende recht en legde eveneens in talrijke arresten de nadruk op het feit dat de verzoekende partij die de schending van een dergelijke bepaling aanvoert, ter staving van haar beweringen een begin van bewijs moet voorleggen dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat ze een reëel en ernstig risico loopt te worden onderworpen aan onmenselijke of vernederende behandelingen in de zin van deze bepaling.”

Voor de toepassing van het gestelde kan worden verwezen naar arrest 44 369 van 31.5.2010 waarin wordt gesteld dat:

2.4.9. Inzake de aangevoerde schending van artikel 3 van het EVRM dient te worden opgemerkt dat het Europees Hof voor de Rechten van de Mens (hierna: EHRM) reeds heeft geoordeeld dat de verwijdering door een lidstaat een probleem kan vormen ten aanzien van artikel 3 van het EVRM en derhalve de verantwoordelijkheid van een staat die gebonden is door het Verdrag met zich mee kan brengen wanneer er ernstige en zwaarwichtige gronden bestaan om aan te nemen dat de betrokkene in het land waarnaar hij wordt teruggestuurd een reëel risico loopt om onderworpen te worden aan behandelingen die strijdig zijn met artikel 3 van het EVRM. In die omstandigheden omvat artikel 3 van het EVRM de verplichting om de betreffende persoon niet te verwijderen naar dit land (zie EHRM Y v. Rusland, 4 december 2008, § 75, en de arresten waarnaar verwezen wordt; adde EHRM Müslim v. Turkije, 26 april 2005).

(...) Het is in principe aan de verzoekende partij om bewijzen aan te voeren die toelaten aan te tonen dat er ernstige gronden zijn om aan te nemen dat zij, indien de aangevochten maatregel zou worden uitgevoerd, zou worden blootgesteld aan een reëel risico te worden onderworpen aan een behandeling in strijd met artikel 3 (zie EHRM N v. Finland, 26 juli 2005, § 167). Indien dergelijke bewijzen worden aangevoerd, is het aan de regering om de bestaande twijfels hieromtrent weg te nemen (EHRM, Y. v. Rusland, 4 december 2008, § 77).

Om te beoordelen of er ernstige en zwaarwichtige gronden zijn om aan te nemen dat de vreemdeling een reëel risico loopt op een door artikel 3 van het EVRM verboden behandeling, houdt de Raad zich aan de door het EHRM gegeven aanwijzingen. Hierbij moet worden opgemerkt dat het EHRM heeft geoordeeld dat, om het bestaan van een risico op mishandelingen na te gaan, de te voorziene gevolgen van de verwijdering van de verzoekende partij naar het andere land dienen te worden onderzocht, rekening houdend met de algemene situatie in dat land en met de omstandigheden die eigen zijn aan het geval van de betrokkene (zie EHRM, Y v. Rusland, 4 december 2008, § 78; EHRM Saadi v. Italië, 28 februari 2008, §§ 128-129; EHRM N. v. Finland, 26 juli 2005, § 167 en EHRM, Vilvarajah e.a. v. Verenigd Koninkrijk, 30 oktober 1991, § 108 in fine).

Het bestaan van het risico moet worden beoordeeld in functie van de omstandigheden waarvan de verwerende partij kennis had of had moeten hebben ten tijde van de bestreden beslissing (cf. mutatis mutandis EHRM, Y. v. Rusland, 4 december 2008, § 81; EHRM, N. v. Finland, 26 juli 2005, § 167;

EHRM Cruz Varas e.a. v. Zweden, 20 mars 1991, §§ 75-76; EHRM, Vilvarajah e.a. v. Verenigd Koninkrijk, 30 oktober 1991, § 107).

Verzoekster legt een krantenartikel voor van 26.8.2011 waarin de door haar verklaarde problematiek wordt bevestigd en waarin haar naam expliciet wordt genoemd. Eveneens wordt de moord op haar collega's, zoals door haar verklaard tijdens het gehoor in de eerste asielprocedure, bevestigd.

Nu verzoekster dit stuk kan voorleggen, bewijst zij dat er ernstige gronden zijn om aan te nemen dat zij, indien de aangevochten maatregel zou worden uitgevoerd, zou worden blootgesteld aan een reëel risico te worden onderworpen aan een behandeling in strijd met artikel 3 EVRM.

Tegenpartij is dan ook onzorgvuldig te werk gegaan in haar beslissingname daar zij op de hoogte was van de situatie van verzoekster en bijgevolg geen verwijdering[s]maatregel had mogen nemen.

De bestreden beslissing schendt de in het tweede middel aangevoerde beginselen en bepalingen."

3.2.2. Verweerder antwoordt dat het middel uitgaat van de veronderstelling dat haar asielaanvraag geloofwaardig en gegrond is, doch de bestreden beslissing er precies toe strekt vast te stellen dat de bij arrest van de Raad vastgestelde ongeloofwaardigheid niet kan worden rechtgezet. Hij stelt dat de bestreden beslissing is bekleed met het "*privilège du préalable*" en dus moet geacht worden wettig te zijn tot het tegendeel is aangetoond.

3.2.3.1. De Raad kan slechts vaststellen dat het asielrelaas, dat verzoekster wenste te laten heronderzoeken, reeds het voorwerp uitmaakte van een onderzoek ten gronde. De adjunct-commissaris weigerde verzoekster de vluchtelingenstatus en de subsidiaire beschermingsstatus toe te kennen, wat – gelet op artikel 48/3, § 2, b van de Vreemdelingenwet – inhoudt dat werd geoordeeld dat zij geen reëel risico loopt in haar land van herkomst onderworpen te worden aan folteringen of onmenselijke of vernederende behandelingen of straffen. De Raad bevestigde dit standpunt bij arrest 18 november 2011 en dit arrest heeft kracht van gewijsde. Verzoekster betoogt dat zij bepaalde onderdelen van het relaas dat zij voorheen deed kan staven, doch toont hiermee niet aan dat verweerder, door de aangebrachte stavingsstukken niet als nieuwe gegevens in de zin van artikel 51/8 van de Vreemdelingenwet te beschouwen, artikel 3 van het EVRM miskend heeft. Zij gaat immers voorbij aan het feit dat haar asielrelaas niet enkel als ongeloofwaardig werd beschouwd omdat zij haar verklaringen niet met de nodige overtuigingsstukken onderbouwde, doch ook omdat zij naliet een aantal handelingen te stellen die een normaal en redelijk handelend persoon zou stellen indien hij effectief lastig gevallen werd (het veranderen van telefoonnummer, indien men telefonisch bedreigd wordt) en blijk gaf van een desinteresse voor bepaalde gegevens waarvoor zij nochtans aandacht had dienen te hebben indien zij werkelijk vreesde voor haar leven of voor een incorrecte behandeling (het zich informeren inzake de dood van een collega). Het feit dat zij bepaalde onderdelen van haar asielrelaas tijdens de behandeling van haar eerste asielaanvraag niet staaft en zij bij haar tweede asielaanvraag stelde wel overtuigingsstukken te hebben laat derhalve niet toe de eerdere beoordeling van haar asielrelaas opnieuw in vraag te stellen. De door verzoekster geciteerde rechtspraak doet geen afbreuk aan deze vaststelling.

Een schending van artikel 3 van het EVRM wordt niet aangetoond.

3.2.3.2. De beschouwingen van verzoekster laten, gelet op voorgaande vaststellingen niet toe te besluiten dat de zorgvuldigheidsverplichting werd miskend of dat een manifeste beoordelingsfout werd begaan.

Het tweede middel is ongegrond.

Verzoekster heeft geen gegrond middel dat tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing kan leiden aangevoerd.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

Het beroep tot nietigverklaring wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op tweeëntwintig juni tweeduizend en twaalf door:

dhr. G. DE BOECK,

wnd. voorzitter,
rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. T. LEYSEN,

griffier

De griffier,

De voorzitter,

T. LEYSEN

G. DE BOECK